

Του Ανδρέα Παπαβαρνάβα

Κώστας Βαρνάβα.

Γεννήθηκε στις 15 Φεβρουαρίου 1918 στο Παλαίκυθρο. Φοίτησε στο Δημοτικό Σχολείο Παλαίκυθρου και μετά στη Σχολή Σαμουήλ στη Λευκωσία.

Όταν απεφοίτησε, εργάστηκε για δυο χρόνια στο τυπογραφείο του Γιάννη Κυριακίδη στη Λευκωσία. Από το 1937 μέχρι το 1940 εργάστηκε στη Λάρνακα πρώτα σε ζαχαροπλασείο και μετά σε κατάστημα αποικιακών που οι ιδιοκτήτες του ήταν Τούρκοι. Εκεί έμαθε πολύ καλά την τουρκική γλώσσα. Ο τελευταίος Τούρκος προϊστάμενος του τον σύστησε (γιατί ήξερε και πολύ καλά τα Αγγλικά) και διορίστηκε στο στρατιωτικό αεροδρόμιο στη Λάρνακα, σαν time keeper, γιατί εν τω μεταξύ άρχισε ο δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος. Εκεί εργάστηκε ως το 1944.

Μετά εργάστηκε σε τυπογραφεία, πρώτα στην έκδοση της εφημερίδας «Χαραυγή» κι ύστερα στο «Φιλελεύθερο» μέχρι το 1968. Από το 1968 ασχολήθηκε με την κτηνοτροφία, στο Παλαίκυθρο, μέχρι την ημέρα της εισβολής.

Μετά την εισβολή έζησε στην Ακρόπολη μέχρι το 1982, οπότε μετώκησε στο Συνοικισμό Αρχάγγελος Μιχαήλ στη Λακατάμια. Πέθανε στις 27.12.87 από εγκεφαλικό επεισόδιο. Οι νεφροί του δωρήθηκαν στο Μεταμοσχευτικό Κέντρο Λευκωσίας.

Ο κ. Ανδρέας Παπαβαρνάβας είπε τον πιο κάτω επικήδειο.

Μαζευτήκαμε σήμερα στον ιερό τούτο χώρο οι Παλαικυθρίτες κι αρκετοί γνωστοί, συγγενείς κι φίλοι του Κώστα Βαρνάβα, για να τον προπέμψουμε από την προσωρινή κι πρόσκαιρη επίγεια ζωή, στην παντοτινή κι μόνιμη κατοικία του, στην ουράνια κατοικία.

Ο Κώστας, γόνος μιας αρχοντικής κι πολυμελούς οικογένειας, του Βαρνάβα Χ' Αντώνη από το Παλαίκυθρο, από μικρός διακρινόταν για την εξυπνάδα κι την δραστηριότητά του, γι' αυτό στα 12 του χρόνια αποτολμά ένα μεγάλο άλμα. Μετά την αποφοίτησή του από το Δημοτικό σχολείο



Παλαίκυθρου ζητά από τον πατέρα του κι μεταβαίνει στη Λευκωσία, να συνεχίσει τις σπουδές του σε Ανώτερο σχολείο — μεγάλο τόλμημα για το χωριόπαιδο της εποχής του —.

Στη ζωή συνάντησε αρκετές δυσκολίες, μα με το θάρρος, την επιμονή κι την υπομονή που τον διέκριναν, πάντοτε τις υπερπηδούσε κι πέτυχε αρκετά στη ζωή.

Σεπτέ νεκρέ! Για πάντα θα σε θυμούμαστε, γιατί ήσουν τίμιος κι εργατικός, ανεξίκακος κι αλτρούιστης. Πάντα πρόσχαρος κι γελαστός.

Στα 70 χρόνια της επίγειάς σου ζωής κανένα δεν αδίκησες, κανένα δεν έβλαψες, κανένα δεν πίκρανες κι δε δυσαρέστησες. Με όλους ήσουν φίλος. Ήσουν σ' όλους τους γύρω σου κοινωνικός, πρόσχαρος κι αγαπητός. Ξεχώριζες για τα φιλάνθρωπα κι αλτρούιστικά σου αισθήματα.

Παράδειγμα η τελευταία ανθρωπιστική κι αλτρούιστική σου πράξη, πεθαίνοντας να χαρίσεις ζωή σ' άλλους συνανθρώπους σου, προσφέροντας τους νεφρούς σου στο Μεταμοσχευτικό κέντρο Λευκωσίας για να